

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

24. DUBNA 2022

Z obsahu:

**Svatý Josef
a společenství svatých**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 2. února 2022,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

**Blahoslavení
Luchézius a Buonadonna**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Z dopisů
sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce
de Chantal (11)**
- strana 5 -

**Zážitky z rozhraní
života a smrti**
P. M. Piotrowski SJ
- strana 6 -

**Vzal si ji
zmrtvýchvstalý Pán**
- strana 9 -

**Stará Boleslav -
k nejhlubším kořenům**
Petr Bobek
- strana 11 -

Svatý Josef a společenství svatých

Katecheze papeže Františka při generální audienci
2. února 2022, Řím, aula Pavla VI.

„Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni tímž Duchem.“ (1 Kor 12,12–13)

Drazí bratři a sestry, dobré ráno! V uplynulých týdnech jsme se mohli hlouběji zabývat postavou svatého Josefa, přičemž jsme sice vycházeli z několika málo, ale

důležitých informací uvedených v evangeliích a také z aspektů jeho osobnosti, které církev v průběhu staletí dokázala vyzdvihnout prostřednictvím modlitby a zbožnosti. Vycházejí právě z tohoto

„sdíleného pocitu“ v dějinách církve, který provázel postavu svatého Josefa, bych se dnes rád zastavil u důležitého článku víry, který může obohatit náš křesťanský život a může také utvářet náš vztah ke svatým a k našim zemřelým blízkým tím nejlepším možným způsobem: mluvím o společenství svatých. Mnohokrát ve vyznání víry říkáme: „Věřím ve společenství svatých.“ Ale když se zeptáte, co je to společenství svatých – *comunione dei santi*, vzpomínám si, že jsem jako dítě hned odpovídal: „Aha, svatí přistupují ke svatému přijímání.“⁽¹⁾ Nerozumíme tomu, co říkáme. Co je společenství

Pokračování na str. 8

Jsme Pánu Bohu vděční? Jak často mu děkujeme, vzdáváme chválu za jeho dobrotivost, milosrdenství? Snad tak činíme stále... Avšak, umíme děkovat i za to, co nám způsobuje utrpení, bolest? Co nám třeba i takřka jic sáhne do svědomí a nutí nás ke změně smýšlení? Cesty Boží jsou nevyzpytatelné, a ačkoli je jeho milosrdenství nezměrné, automaticky to neznamená, že naše cesta ke spáse bude přímá, uhlazená, bez jediného kamínku, překážky, bez námahy. Ano, děkujeme Pánu Bohu, že obětoval svého jediného Syna, ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše, aby nám otevřel cestu k návratu do jeho Otcovského domu. (str. 3) Ale nezapomínejme přitom na to, o čem jsme meditovali v posledních dnech, týdnech: bez kříže – Kristova i našeho – není spásy.

O neděli Božího milosrdenství můžeme rozjímat i nad tím, jakou obrovskou mocí obdařil nebeský Otec skrze svého Syna apoštoly a jejich nástupce, když jim dal Ducha Svatého, aby rozhodovali o tom, komu jsou hříchy odpuštěny a komu nikoliv, jak čteme v dnešním evangeliu. Sám Trojjediný Bůh tak dává najevo, že sice je zde jeho stálá nabídka milosrdenství, odpuštění hříchů, ale ne vždy bude uplatněna. Neříká sice proč, ale ten, kdo pozorně vnímal Ježíšovo učení a přijal je do svého života, porozumí. Ví totiž, že je potřeba skutečného obrácení duše, lítosti nad spáchanými hříchy, nad neláskou k Pánu Bohu. Jenom tak nabízené

Editorial

Boží milosrdenství neprojde kolem duše člověka jako lehký vánek a jeho účinek hned nevyprchá – protože nenajde úrodnou půdu –, nýbrž díky otevřenosti Boží lásce pevně v duši zakotví.

„K čemu však je to všechno? Není lepší užít si života zde na zemi, dokud to jde? Co si pak užijí po smrti?“ Takto položené otázky však odrážejí zásadní nedostatek: víry v Trojjediného Boha a v jeho království a věčný život v něm. Jaké pak bude po smrti překvapení těch, kdo tohoto Boha neuznají za Pána života a smrti, za Dárce věčného života a jediného Soudce, který rozhodne o věčném životě v nebeské blaženosti, či ve věčném zavržení! Svědectví těch, kdo zažili klinickou smrt a dostalo se jim vidění nebe a pekla, nenechává nikoho na pochybách o reálné existenci života po smrti. (str. 6–7) Avšak zároveň dokládají, jak velikou lásku má Pán Bůh k lidem a jak touží všem dát podíl na věčné radosti v nebi. „Lituji, dej mi ještě jednu šanci, chci žít!“ – a Pán Bůh odpověděl návratem z rozhraní života a smrti do pozemského života. Zůstává zde však ona již vyřčená podmínka: obrátit se a žít jinak. Neboť, jak píše sv. František Saleský, (str. 5) jde o to, zemřít, anebo milovat, protože ten, kdo nemiluje, varuje svatý Jan, zůstává ve smrti (srov. 1 Jan 3,14).

Konečně, Pán Bůh nás bude jednou soudit právě podle lásky: k němu i k lidem.

Rovněž polská dívka Ula zde na zemi zažívala blízkost Boží, i když zrovna neprožila klinickou smrt. (str. 9–10) Vždyť ten, kdo trpí v plné odevzdanosti Pánu Bohu, je pravým následovníkem trpícího Krista. Ula nás učí, jak Boží vůli přijímat – a je to vysoká škola lásky a víry: „Mami, pros Boha, abych byla uzdravená podle jeho vůle ... to on naplánoval celý můj život a může mít pro mě jiný plán. Jestli odmítnu jeho vůli, budu jistě víc trpět, nebo se dostanu na špatnou cestu.“ Domýšlíme toto svědectví?

Svět potřebuje v každé době podobné svědky víry a Boží lásky. Kéž bychom jimi byli i my! Nemusíme být zrovna nemocní či mít prožitek živého Boha na rozhraní života a smrti. Svědčit můžeme i svým obyčejným životem, z něhož vyzařuje Boží láska a moudrost. Na příbězích světců vidíme, jak jejich životní příklad – ale samozřejmě i hlásání Božího evangelia – proměňuje srdce mnohých. (str. 4) Pravda, jejich život byl obvykle protkán Božími divy a znameními, ale nás nesmí odradit pocit, že my takového stupně svatosti nemůžeme dosáhnout. Záleží jen a jen na našem věrném úsilí a na velikosti naší pokorné lásky k Pánu Bohu. Co z toho vzejde, bude dílem milosti Boží. Jistotu však máme: budeme-li mít lásku k Trojjedinému Bohu a k lidem, Boží milosrdenství je nám nablízku.

Daniel Dehner

Apoštolové, kteří se v noci utrpění rozprchlí jako ovce bez pastýře, jsou opět shromážděni na bezpečném místě. Odeber se za nimi do večeřadla, abys mohl být svědkem jejich skličnosti, jejich obav a velké nejistoty. Oddělili se od okolního světa zavřenými dveřmi. Přivedl je sem především strach, ale právě odloučenost a usebranost je nejlepším způsobem, jak se připravit na opětovné setkání s Pánem.

Uplynuly již dvě nekonečné noci a blíží se třetí po znepokojující neděli. Slyšeli ráno zprávu žen, Petr a Jan viděli osobně prázdný hrob, ale to vše jen zvyšuje jejich nejistotu. Události od čtvrtečního večera byly příliš překotné a šokující a znamenaly především úplné zhroucení všech jejich představ a očekávání. V dlouhých hodinách osamocení se musí zamýšlet nad sebou a zpytovat svědomí.

To, co je nejvíce tíží, je obava, že ztratili Ježíše. Prožili v jeho společnosti celé tři roky. Za tu dobu se pro ně jeho společnost stala tak samozřejmou, že si život bez něho nedovedou představit. Skutečnost, že už není v hrobě, je nijak nezbavuje úzkosti. Jestliže vstal, kam odešel? Proč se nevrací mezi ně? Více než strach ze židů začíná převládat strach, že tu ztrátu sami zavinili. Otřes, který prožili, je příliš velký, než aby si dokázali uvědomit, že se vlastně nestalo vůbec nic, co by jim Ježíš nebyl podrobně předpověděl. Jestliže nepochopili to, co prožili a viděli na vlastní oči, tím méně mohou pochopit, že oslavený Pán může být nejbližší právě tehdy, když jeho přítomnost vůbec necítíme. Boží blízkost se neměří našimi pocity.

Aby ses důvěrně spojil s Bohem, nestačí, že on je ti blízko. I ty se musíš přiblížit k Bohu. Přiblížit se k němu znamená odejít od sebe, a to můžeš někdy prožívat opravdu bolestně. Ale nepropadej strachu. Pán, který je ve skutečnosti tak blízko, nedovolí, abys byl zkoušen nad své síly. V pravý čas ti zjeví svou přítomnost, aby ti ukázal v novém a dosud netušeném světle své svaté záměry a tvoje nové a vznešené poslání.

Až se dokonale naplní nezbytná lekcí temnot a opuštěnosti, stane Pán slavně uprostřed svých nejdražších.

Pokoj vám!

Nejsou to stejná slova, jakými se loučil před třemi dny? *Pokoj svůj vám dávám,*

Boží poslání a dar

Zamyšlení nad úryvkem

Jan 20,19-31

Jako mě poslal Otec, i já posílám vás

nermuťte se a nebojte se... Řekl jsem vám to, abyste uvěřili, až se to stane...

„Nyní se to stalo, a proto buďte klidní. Dílo, pro které jste *opustili všechno a šli za mnou*, dále pokračuje. Jsem s vámi a vy se mnou. Podívejte se na mne, že jsem to já. Až do skonání věků ponesu na svém těle, čím mě poznamenali. Jsou to slavné znaky mého vítězství. Prorazili mi ruce a nohy, probodli můj bok, ale já jsem živ. Před třemi dny jste si mysleli, že mi věříte, ale já jsem vám předpověděl, že se *rozprchnete a necháte mě samotného. Ale buďte dobré mysli. Přináším vám odpuštění a pokoj. Nyní věříte?*

Vím, že *jste mě milovali a uvěřili, že jsem vyšel od Boha. Můj Otec sám vás miluje. Ta láska, kterou Otec miluje mne, je ve vás.* Nyní prožíváte radost a pokoj z milosti odpuštění - z opětovného shledání se mnou. Pro tento pokoj a pro tuto radost jsem přišel na svět a vy půjdete v mých šlépějích. Budete pokračovat v tom, co jste viděli u mne. Já jsem *chodil a dobře činil, odpouštěl hříchy a zaháněl zlé duchy.* To je jediné, čeho je zapotřebí, nyní je řada na vás. Půjdete a *budete hledat, co zahynulo, půjdete hledat všechny ztracené ovce.* Budete rozdatelci *milosrdné lásky mého nebeského Otce.* Budete lidem předávat *ovoce mého utrpení a mé smrti.* Budete *odpouštět hříchy, aby lidé měli život a měli ho v hojnosti.*

Chápete, co jsem vám učinil?“

A ty, chápeš, čeho jsi svědkem? Nyní víš, co Ježíše vedlo, když se dal zajmout, ponížit, odsoudit, zmučit, ukřižovat, probodnout, pohřbit. Platil za to, abys měl stále dokořán otevřený a přístupný nevyčerpatelný poklad Otcovy milosrdné lásky. Aby každý, kdo *zhřešil proti nebi a proti Bohu*, mohl zase *vstát a jít k Otcovi.* To je to první a nejdůležitější, co jim přišel svěřit po bolestných hodinách očisťujícího odloučení.

To, co židé tak zazlívali Ježíšovi, budou nyní konat ti, které si posvětil svým dechem. Budou kajícím předávat jistotu:

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 5,12-16

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou.

Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a nosítka, aby až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

2. čtení - Zj 1,9-11a.12-13.17-19

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i vytrvalosti v Ježíši, dostal jsem se pro (hlásání) Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. (A jednou) v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“

Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem

Dokončení na str. 6

Odpouštějí se ti hříchy. Kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh? Jsi tedy svědkem, jak se Bůh jakoby nedočkavě dělí o svou božskou moc s těmito slabými, ustrašenými, pochybujícími muži, jen abys měl jistotu, že se ti dostává od Otce odpuštění.

Poklekní Ježíši k nohám a vyznej z celého srdce: *Můj Pán a můj Bůh!* Bez ustání mu děkuj za veliký spasitelný dar Božího milosrdenství, děkuj mu za nekonečné řady těch, kteří uposlechli a uposlechnou jeho volání, opouštějí všechno a dávají se mu k dispozici, aby předávali jistotu jeho odpuštění. Děkuj mu za ty nekonečné řady kajících, kterým se z jejich rukou dostává daru rozhrěšení. Děkuj mu za všechny hříchy, které utonuly a ještě utonou v bezedném moři Božího milosrdenství.

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

Bratr Amadeus

Blahoslavení Luchézius a Buonadonna

Jsou prvními františkánskými terciáři, kterým se dostalo titulu „blahoslavený“, resp. „blahoslavená“. Zároveň patří k prvním františkánským terciářům vůbec, sám Prošťáček z Assisi je údajně oblékal do hábitu členů třetího řádu...

Luchézius se narodil v roce 1181 v Gaggianu. Po otci převzal kopecký krám (podle všeho byl uzenář). Později přesídlil do Poggibonsi, kde se seznámil s dívkou jménem Buonadonna, a tu pojal za manželku.

Poggibonsi mělo výhodnou polohu, procházely jím přepočtené zástupy poutníků, což Luchéziovi zaručovalo více než slušné příjmy, kterých si dost považoval, přičemž prahnul po dalších a dalších. Ani jeho choť Buonadonna za ním nezaostávala v chamtivosti, takže peníze oba až úzkostlivě strádali a hned tak na něco nevyvalovali. Poté však došlo k zásadnímu obratu v Luchéziově životě. Neví se přesně, kdy se tak stalo, snad v roce 1213, ale ví se, že „na vině“ nebyl nikdo jiný než sv. František z Assisi.

Setkání s ním, jeho výmluvnost a očividná svatost proměnily hrabivého obchodníka v pravý opak. Zahorel touhou po ideálu hlášeném Prošťáčkem z Assisi, zahorel touhou po svatosti. Muž, který ještě nedávno schraňoval každou drobnou minci, začal od té chvíle rozdávat zadarmo všem, kdo to potřebovali. Jedni ho začali mít za blázna, jiní v tomto přerodu spatřovali zásah shůry. Každopádně Buonadonna patřila spíše k těm prvním, už jen proto, že Luchézius začal spávat na holé zemi a živil se toliko chlebem a vodou. Proměnil se i celkově, byl naráz pokojnější, mírnější, hlavně ale zbožnější. Navíc (a možná především) nelibě nesla, že bezhlavě rozdává jejich společný majetek. Ale i ji brzy zasáhl šíp Boží milosti a mohl za to snad zážrak, jehož byli oba účastni.

To zase jednou lamentovala nad přílišnou manželovou štědrostí, když znenadání na jejich dveře zaklepal hladový žebrák. Luchézius ji přesvědčil, aby zašla do spíže a přinesla mu chleba. Hudrující, Buonadonna přece jen uposlechl a ke svému obrovskému údivu nalezla ve spíži plné police chlebů, ač předtím na nich leželo sotva pár pecnů, podle jiného podání měla být spíž původně prázdná.

Ať už za jejím obrácením vězelo cokoliv, i kdyby už „jenom“ manželův vzor, Buonadonna začala brzy v štědrosti Lu-

chézia doplňovat a v mnohém ho dokonce předčila.

Luchézius si byl dobře vědom síly majetku, jemuž se ještě donedávna klaněl, a proto se ho rozhodl s manželčiným souhlasem vzdát. Majetek rozdali chudým, ponechali si jen menší roli půdy, aby na ní pěstovali to, co jim vystačí na obživu. A i z toho mála, co sklídili, rozdávali těm, co neměli zholat nic.

Při svém dalším pobývání v Poggibonsi – roku 1221 – je navštívil František. Oba muži se dost možná znali z minulosti, kdy spolu obchodovali. Serafinskému učiteli ještě utkvěl Luchézius v paměti jako lakotný obchodník, o to více se zaradoval ze změny, jaká se s ním udála.

Manželé ho stejně jako mnoho dalších horlivých Kristových následovníků požádali, aby mohli vstoupit do kláštera – Luchézius k menším bratřím a Buonadonna ke klariskám. Nebylo to tehdy nic ojedinělého, nejedni manželé se takto po vzájemné dohodě rozlučovali, aby zbytek života strávili v askezi a pokání, přidělení řeholním šatem. Poverello však měl za to, že by se neměli rozpojovat a měli by nadále zůstat ve světě jako manželé. Proto ho prosili, aby jim dal nějaké zvláštní pokyny vycházející z jeho spirituality, ji-

Sv. František z Assisi a blahoslavení Luchézius a Buonadonna

miž by se mohli řídit ve světě, když jakožto manželé nemohou obléct kutnu. František je obeznámil se svou vizí života mimo klášter pro lidi žijící jeho duchem. Pro Luchézia s Buonadonnou jeho slova zněla jako rajský zpěv a požádali o přijetí do takového stavu. František jim vyšel vstříc a manželé se tak díky tomu stali prvními členy třetího řádu. František jim pak prý osobně navlékl šedavé hábity odkazující na jím založený řád menších bratří a uvázal jim kolem pasu cingulum.

Manželé potom nadále vedli život podobný tomu dosavadnímu – život svatý. Luchézius nadále rozdával úrodu chudým, sloužil nemocným a malomocné přinášel do špitálu sv. Jana.

Jednou se stalo, že na svých zádech nesl zmrzačeného muže, kterého našel ležet u cesty. Potkal přitom jednoho bohorovného mladíka, jenž se ho otázal: „Co je to za ubohého dábla, kterého tam neseš na zádech?“ – „Nesu svého Pána Ježíše Krista,“ odušil Luchézius. Mladík v reakci na jeho slova vykřikl strachem a v tu ránu oněměl. Padl na kolena před novodobým Christoforem a posunky ho žádal o prominutí neuvážených slov. Luchézius nad jeho hlavou vykreslil znamení kříže a mladíkovi se v tom okamžiku hlas navrátil.

Když na přelomu zimy a jara roku 1260 Luchézius poté, co se nakazil při ošetřování nemocných, sám ochorel, Buonadonna, jež ho ošetřovala, mu jednoho dne pravila: „Popros Pána, který nás dva spojil v jedno, aby nám dal také společně zemřít.“ Luchézius svou manželku uposlechl. Krátce nato stihla Buonadonna horečka, již brzy podlehla. V tentýž den – 28. dubna 1260, ji na věčnost následoval Luchézius.

Při pohřbu tohoto nevšedního manželského páru došlo k pozoruhodné události – spustil se hustý liják, avšak ani jedna kapka nedopadla na jejich rakve, ba ani na shromážděné věřící. V roce 1694 schválil papež Inocenc XII. liturgické texty ke cti blahoslavených manželů a jejich kult potvrdil Pius VI.

Z dopisů sv. Františka Saleského sv. Janě Františce de Chantal (11)

160. Matce de Chantal – II. – č. 750 – str. 140

Obsah:

Zázračný lék: modlitby Matky Chantal a relikvie svaté Apolonie. Citlivý důkaz o společenství svatých.

Annecy, 9. února 1612

Nejdražší Dcero,

tady je Váš zázračný lék, který pro mne, musím to uznat, byl velice účinný.⁽¹⁾ Bůh opravdu zapůsobil u mne, podle Va-

ší víry, Vaší naděje a Vaší lásky. Musím ke slávě Ježíše Krista a jeho svaté Nevěsty vyznat, že dnes jsem se domníval, že nebudu moci odsloužit mši kvůli velice nateklé tváři a vnitřku úst. Avšak když jsem se opřel o klekátko a relikvii si položil na

tvář, řekl jsem: „Můj Bože, ať se na mně uskuteční to, co si přejí moje dcery, jestli je to tvoje svatá vůle.“ Nemoc ihned přestala. V tom okamžiku mi náš Pán vnukl mnohé dobré myšlenky ohledně hloubání, o kterém svatá Nevěsta říkala, že to činila.⁽²⁾ Když jsem vyšel ven z kostela, tak všichni říkali, že z moji tváře opuchnutí zmizelo, a já sám jsem si toho velice dobře všiml.

Ach, ať žije Bůh! Moje Dcero, on je podivuhodný ve svých svatých nevěstách a ve všech svých svatých.⁽³⁾ On chtěl, aby mne dnes nemoc zasáhla proto, abychom uctívali jeho nevěstu Apolonii a aby nám dal svůj citelný důkaz o společenství svatých.

170. Matce de Chantal – II. – č. 798 – str. 206

Obsah:

1. Jemnost božské lásky. Charakteristika věrné lásky. Milovat, anebo zemřít. 2. Mladí učňové a staří učitelé v lásce k Bohu. Kam směřuje přátelství, které poutá mezi sebou Boží duše.

Annecy, 1. srpna 1612

1. Náš veliký svatý Petr, probuzený ze svého spánku andělem, Vám přeje dobrý den, moje nejdražší Matko. Ach, kolik jen sladkosti je ve vyprávění tohoto osvobození!⁽⁴⁾ Duše svatého Petra je tím tak zaplavená, že on ani neví, jestli bdí, anebo sní. Kéž by se dnes náš anděl mohl dotknout našeho boku a probudit nás k láskyplné pozornosti k Bohu, osvobodit nás od všech pout sebelásky a zasvětit nás navždy této nebeské lásce, abychom mohli říct: Teď jsem si jistý, že Bůh poslal svého anděla, aby mě osvobodil.

Ach, jak byl šťastný náš drahý svatý Petr, kterého se náš Pán, s krajní jemností lásky, často ptal: Miluješ mě?⁽⁵⁾ Ptal se ho na to ne proto, že by měl o tom pochybnosti, ale proto, že má velikou radost z toho, když nás to slyší říkat a znovu říkat a prohlašovat, že ho milujeme. Moje drahá Matko, nemilujeme snad našeho milého Spasitele? Ach, on dobře ví, že jestli ho nemilujeme, alespoň ho toužíme milovat. Jestli ho tedy milujeme, pasme jeho ovce i jeho beránky,⁽⁶⁾ to je důkazem věrné lásky. Ale čím máme napást tyto drahé ovečky? Láskou, protože ony buď nežijí, anebo žijí z lásky: pro ně, mezi smrtí a láskou žádná cesta uprostřed není. Jde o to, ze-

mřít, anebo milovat, protože ten, kdo nemiluje, říká svatý Jan⁽⁷⁾, zůstává ve smrti.

2. Víte ale, že mi přišla hezká myšlenka? Náš Pán říká svému drahému Petrovi: „Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“⁽⁸⁾ Mladí učni v lásce k Bohu sami se přepásávají: umrtvují se tak, jak jim se to zdá nejlépe, svobodně si volí svůj způsob pokání, čeho se mají vzdát, jsou zbožní podle sebe a plní svou vůli s vůlí Boží. Staří učitelé v tomto řemesle se naopak nechávají druhými svázat a opásat a podrobují se jhu, které je jim uloženo, a krácejí po cestách, které by si podle svých sklonů nikdy nevybrali. Můžeme říct, že vztahují ruku, protože navzdory odporu, který jejich sklony kladou, se nechávají dobrovolně řídit proti své vůli a říkají, že je lépe poslechnout než obětovat nějakou oběť.⁽⁹⁾ Tak oslavují Boha tím, že neukřižovávají jenom své tělo,⁽¹⁰⁾ ale také svého ducha.

Včera, když jsme zpívali invitatorium, tak se tam říkalo: „Buď zdrav, Králi apoštolů! Pojďme a klanějme se mu,“⁽¹¹⁾ zakusil jsem pocit tak sladký a milý, že by snad nemohl být lepší, a hned jsem si přál, aby se tento pocit rozlil na celá naše srdce.

Ach, Bože, náš Spasitel ať je vzděky celý náš. Držte srdce hodně vysoko, v láskyplném lůně jeho božské Dobrotы a Prozřetelnosti, protože to je místo jeho odpočinku.⁽¹²⁾

(Pokračování)

Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.
Dopisy svatého Františka Saleského
svaté Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Starý rukopis o Année Sainte vypráví: „Dne 9. února svatý František Saleský byl zasažen silnými bolestmi zubů a naše ctihodná Matka mu poslala kousek látky, která se dotkla relikvií svaté Apolonie, s prosbou, aby si ji dal na nemocnou tvář, zatímco celá komunita se šla modlit za to, aby se uzdravil. Večer tohoto dne svátec jí poslal zpět ten kousek látky s následujícím dopisem.“
- ⁽²⁾ Pís 7,9: úvaha založená na latinském textu Písma svatého ve Vulgátě: „...labiisque et dentibus illius ad ruminandum.“
- ⁽³⁾ Srov. Ž 68,36.
- ⁽⁴⁾ Srov. Sk 12,3–11.
- ⁽⁵⁾ Srov. Jan 21,15–17. *Trattato dell'amor di Dio* (Pojednání o lásce k Bohu), 1,6, kap. 14.
- ⁽⁶⁾ *Tamtéž*.
- ⁽⁷⁾ Srov. 1 Jan 3,14.
- ⁽⁸⁾ Jan 21,18.
- ⁽⁹⁾ Srov. 1 Sam 15,22; Kaz 4,17.
- ⁽¹⁰⁾ Srov. Gal 5,24.
- ⁽¹¹⁾ Ve starém breviáři diecéze Ženevy, v invitatoriu o svátku apoštolů, bylo: „Králové apoštolů, pojďme a klanějme se Pánu.“
- ⁽¹²⁾ Srov. Ž 132,14.

Zážitky z rozhraní života a smrti

Existují důkazy toho, že zážitky osob nacházejících se ve stavu klinické smrti nejsou halucinacemi, ale zážitkem přítomnosti Boha a života po smrti?

Mnoho skeptických lékařů po poznání faktů spojených se zážitky lidí, kteří přežili klinickou smrt, zcela změnilo své názory. Doktor Jeffrey Long vyšetřil tisíce lidí, kteří měli takové zážitky. Jeho bádání potvrzují autenticitu a vědeckou věrohodnost svědectví oněch lidí. Tyto osoby, ačkoliv byly z lékařského úhlu pohledu ve stavu klinické smrti, podrobně popisovaly svoji reanimaci, kterou vlastníma očima nemohly vidět.

J. Steve Miller potvrzuje, že do roku 2011 se objevilo více než 900 vědeckých publikací, textů líčících zážitky z rozhraní života a smrti, a to i na sloupcích tak uznávaných časopisů, jako: „Psychiatry“, „The Lancet“, „Critical Care Quarterly“, „Journal for Near-Death Studies“, „American Journal of Psychiatry“, „Bri-

tish Journal of Psychology“ a „Resuscitation and Neurology“. V knize s titulem *The Handbook of Near-Death Experiences* se hovoří o 55 vědcích, kteří publikovali 65 hlášení po prozkoumání 3 500 zdokumentovaných zpráv osob, které prožily klinickou smrt.

Všechna tato svědectví potvrzují nejzávažnější pravdu: Bůh existuje a existuje rovněž život po smrti.

V nemocnici v Seattle dr. Morse prozkoumal sdělení 121 dětí, které prožily klinickou smrt. Tyto analýzy prokázaly, že zážitky pacientů byly v mnoha podstatných bodech stejné. Tak například všechny děti zažily pobyt mimo tělo a jejich vědomí bylo nezávislé na těle, které se nacházelo ve stavu klinické smrti. A navíc, pacienti měli zostřené vědomí a pociťovali hluboký pokoj. Prošli skr-

ze temný tunel, na jehož konci je čekali oslnivé světlo. Bylo jim dáno také vidět „film z celého života“. Setkali se se svými zemřelými přáteli, ale také s osobami, které neznali. Prožili skutečnosti nebe i pekla a následně se vrátili do těla.

Nízká linie encefalografie (EEG) u lidí, kteří zažili klinickou smrt, poukazuje na fakt, že mozek je ve stavu smrti a nemá možnost vytvářet poznatky, o nichž ty osoby vypovídají. Jejich zážitky tedy nemohou být plodem halucinací nebo výplodem mozku, jsou však dotekem duchovní skutečnosti.

Dej mi ještě jednu šanci!

Těžce raněný Američan se po havárii letadla dostal do nemocnice. Měl vážná zranění: byl popálený a měl úraz mozku. Lékaři tvrdili, že nemá šanci přežít. Muž pociťoval obrovskou bolest. V jistém okamžiku se ocitl mimo svoje tělo, v duchovním světě. Byl si jistý, že ten svět je reálnější než skutečnost, kterou poznával smysly. Nejvíce ho udivovala ztráta povědomí o čase a pocit cestování směrem k neuvěřitelnému světlu vyzařujícímu od Boha Stvořitele. To světlo, přestože bylo silnější než desítky tisíc sluncí, neoslepovalo, ale zvalo k setkání s ním. Mimo Boží světlo vládla strašlivá temnota pekla. Když na ni muž pohlédl, okamžitě věděl, že je věčná a neodvratitelně oddělená od nebe. Tehdy porozuměl, že ta temnota byla obrazem jeho dosavadního života. Temnota pekla byla tak strašlivou skutečností, že by ani nejhoršímu nepříteli nepřál, aby se v ní ocitl. Američan si uvědomil, že se právě nachází na přelomu a že ho čeká naprosté, věčné oddělení od světla Boha. Zároveň porozuměl, že ho Pán Bůh chce dostat z té nezměrné temnoty. Z hloubi srdce zvolal: „Lituji, dej mi ještě jednu šanci, chci žít!“ V tomtéž okamžiku temnota ustoupila a muž se ocitl v pramenech zlatavé záře života a světla pocházejícího od Boha. To bylo vrcholné poznání plnosti života ve svobodě a lásce. Muž zažil nevyslovitelnou lásku a majestát Boha, i jistotu, že ho Pán Bůh miluje a bude se o něj starat po celou věčnost. Tehdy uslyšel vybidnutí, že se má vrátit na zem.

Všichni, kteří klinickou smrtí prošli, shodně potvrzují, že v životě člověka je nejdůležitější láska. Jestliže budeme zra-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nyníšší i to, které přijde později.“

Evangelium - Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, je-

den ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebců a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

lí v lásce, čeká nás po smrti nepředstavitelně krásný svět a láska, která se nedá slovy vyjádřit.

Slepí vidí

Od narození slepý Brad Barrows nepřijímal v mozku žádné obrazy. Avšak v klinické smrti viděl všechno: ne očima těla, ale zrakem mysli.

Nevidomá Vicki (22 let) také neměla od narození žádné zrakové vjemy či obrazy. Měla jenom smysly chuti, sluchu, dotyku a čichu. Během autohavárie u ní došlo ke zlomení páteře a prasknutí spodiny lebeční. Vicki si později vzpomínala, že se nacházela nad místem havárie a poprvé v životě mohla pozorovat všechno, co se dalo s jejím tělem: jak byla vezena ambulancí do nemocnice, jak operovali její tělo... Dívka se divila, že se nachází pod stropem. Pokoušela se komunikovat s lékaři, ale bezvysledně. Přestala se tedy zajímat o své tělo. Najednou Vicki pronikla přes další patra nemocniční budovy a ocitla se nad střechou celé budovy. Cítila se svobodná a přeplňovala ji radost. Náhle se dostala do temného tunelu a přesouvala se směrem ke vzdálenému světlu. Jak se k němu blížila, stále výrazněji slyšela překrásnou hudbu a písně chválicí Boha. Nakonec se dívka ocitla v nádherném místě plném světla. Také lidé, které tam potkala, byli jakoby z něho utkaní.

Vicki přiznala, že to světlo bylo vnímáno jako láska. Všechno vyzařovalo láskou. A co víc, dívka tam potkala dvě nevidomé a postižené kamarádky ze školy, které zemřely ve věku 11 a 6 let. V nebi už nebyly takové jako na zemi, ale zdravé, krásné a dospělé. Potkala také svou babičku i manžele, kteří se o ni starali v dětství. V této nové skutečnosti Vicki našla odpovědi na všechny své otázky. V jedné chvíli se vedle ní objevila postava plná světla. To byl Kristus. Pán Ježíš ji objal, naplnil ji láskou a teplem a jeho pohled pronikal každou buňkou její osoby. Viděl všechno a věděl o ní všechno. Tehdy Vicki spatřila celý svůj život od chvíle narození, a potom uslyšela, že se musí vrátit na zem do svého těla.

Vědec Kenneth Ring vedl rozhovory se 14 osobami od narození nevidomými, které prožily klinickou smrt. Závěry z nich jsou jednoznačné: jejich zážitky

jsou stejné jako u osob vidoucích, tzn. že u nich funguje zrakové vidění, tyto osoby vidí všechno kolem ve stejné chvíli, pod úhlem 360 stupňů. Komunikace s druhými probíhá telepaticky, a to předáváním myšlenek. Tyto informace byly potvrzeny vnějšími svědky. Ukazuje to na autentičnost jejich zážitků.

„Já jsem světlo světa“

Stejným prožitkem bylo pro osoby z různých kultur a náboženství, které se ocitly na prahu smrti, setkání se zářící Božskou osobou Ježíše Krista. Vnímaly jeho nekonečnou lásku a přijetí, spatřily obrazy dobrých i špatných myšlenek a činů ze svého celého života a viděly jasně, jakým způsobem mělo jejich postupování vliv na ně samotné i na druhé lidi. Všichni potkali Ježíše Krista, skutečného Boha, který o sobě řekl: „Já jsem světlo světa, kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)

Ti, kteří zažili klinickou smrt, shodně potvrzují, že když bylo jejich tělo ve stavu smrti, jejich vědomí se ještě více prohloubilo a vyostřilo. To právě tehdy plně porozuměli, že milující Bůh existuje a že existuje život věčný, nebe, očistec i peklo; pochopili rovněž, jak veliký význam mají láskyplné mezilidské vztahy v době pozemského života.

Profesor Howard Storm z Univerzity Northern Kentucky byl ateista. Během dovolené mu praskl vřed a byl poškozen dvanácterník. Když se profesor dostal do nemocnice, ztratil vědomí. Jeho organismus přestal fungovat. Ačkoliv u něj potvrdili klinickou smrt, on si uvědomoval, že žije. Viděl svoje tělo na nemocničním lůžku a slyšel, jak ho skupina lidí volá, aby šel s nimi. Obklopili ho a vedli neznámým směrem, až se ocitl na místě, kde bylo všechno černé jako uhlí. Storm tehdy začal pociťovat panickou hrůzu a řekl jim v tu chvíli, že nejde ani o krok dál. Tehdy se lidé, kteří ho obklopovali, náhle stali agresivními, začali ho trhat a násilím postrkovat; užívali přitom velmi vulgárních slov. Jejich útočnost vzrůstala natolik, že se změnila v úplný sadismus. Profesor zažíval strašnou, nepopsatelnou bolest a tehdy uslyšel vnitřní hlas, který mu říkal, aby zavolal na pomoc Boha. Když Storm za-

čal pronášet slova modlitby, hrozné bytosti, které ho mučily, propadly šílenému vzteku a křičely: „Bůh není, nikdo tě neuslyší!“ Příšery začaly strašlivě řádit, ale nakonec se vytratily. Profesor se modlil ještě intenzivněji. Viděl, že slova modlitby působila na zlé duchy jako smrtonosné útoky. Tehdy Storm porozuměl, jak strašný je život bez Boha. Ti zlí lidé, kteří ho mučili, to dělali proto, že – jak i on sám do té doby – odmítli Boha a žili sami pro sebe, byli absolutními egoisty.

V tu chvíli profesor pochopil, že se po celý svůj život řídil jenom egoismem a že mu nechybělo mnoho, aby se na celou věčnost stal takovým jako ti lidé, kteří ho mučili.

V zoufalství tedy začal volat: „Ježíši, zachraň mě!“ Tu spatřil světlo, jasnější než slunce, z něhož se vynořily dlaně a ramena, aby se ho dotkly. Ježíš ho pozvedl a přivinul k sobě. Ten dotek Lásky ho zachránil a vrátil mu život. Muž, který zažil nekonečnou lásku, plakal velkým vzrušením i radostí, protože našel největší poklad. Howard Storm byl zázračně uzdraven a diametrálně změnil svůj život odevzdáním se do vlády Kristovy.

To je nejdůležitější v našem životě na zemi, ono dozrávání k lásce – čisté a nesebecké. Ve chvíli smrti budeme posuzováni jenom podle ní.

Svědectví lidí se zážitkem klinické smrti jsou výzvou zaměřenou k odborníkům, aby zkoumali souvislosti mezi lidským mozkem a vědomím. Výpovědi pacientů potvrzují fakt, že smrt mozku neznamená konec lidské osoby, ale že po smrti těla lidská duše dále existuje. Člověk má nesmrtelnou duši, čili je vybaven duchovní myslí, která působí prostřednictvím materiálního mozku. Ten je orgánem lidského těla, skrze nějž duchovní mysl navazuje kontakt s materiálním světem. Avšak vědomí je výrazem aktivity nemateriální mysli, čili duše.

Plodem zážitku z rozhraní života a smrti je hluboké přesvědčení, že život po smrti je skutečnost více reálná než svět poznávaný našimi smysly, a jistota, že nás Pán Bůh velice miluje a touží všem dát podíl na věčné radosti v nebi.

*Z Miłujcie się! 1/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Svatý Josef a společenství svatých

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

svatých? Nejde o to, že svatí přistupují ke svatému přijímání, nejde o to: jde o něco jiného.

Někdy může i křesťanství propadnout formám zbožnosti, které odrážejí mentalitu spíše pohanskou než křesťanskou. Základní rozdíl spočívá v tom, že naše modlitba a oddanost věřícího lidu není založena na důvěře v člověka, obraz nebo předmět, i když víme, že jsou posvátné. Prorok Jeremiáš nám připomíná: „Prokletý je člověk, který doufá v člověka, (...) blahoslavený je člověk, který doufá v Hospodina.“ (17,5-7) I když se plně spoléháme na přímluvu některého světce nebo ještě více Panny Marie, má naše důvěra hodnotu pouze ve vztahu ke Kristu. Jako by cesta k tomuto světci nebo Panně Marii nekončila. Jde tudy, ale ve vztahu ke Kristu. Je to pouto. Kristus je pouto, které nás spojuje s ním a mezi sebou navzájem, které má specifické jméno: toto pouto, které nás všechny spojuje, mezi námi i námi a Kristem je „společenství svatých“. Ne, zázraky nedělají svatí, ne! Řeknete: „Tenhle světec dělá tolik zázraků...“ Ne, přestaňte: svatí nedělají zázraky, pouze skrze ně působí Boží milost. Zázraky koná Bůh, Boží milost působící skrze svatého člověka, spravedlivého člověka. To musí být jasné. Jsou lidé, kteří říkají: „Nevěřím v Boha, nevím, ale věřím v tohoto světce.“ Ne, to je špatně. Světec je přímluvce, který se za nás modlí, a my se modlíme k němu, a on se modlí za nás a Pán nám dává milost: Pán skrze světce.

Co je tedy „společenství svatých“? *Katechismus katolické církve* uvádí: „Společenství svatých je právě církev.“ (č. 946) Jaká krásná definice! „Společenství svatých je právě církev.“ Co to znamená? Že je církev vyhrazena pro dokonalé? Ne. To znamená, že je to společenství

spasených hříšníků. Církev je společenství spasených hříšníků. To je krásná definice. Nikdo se nemůže vyloučit z církve, všichni jsme spasení hříšníci. Naše svatost je plodem Boží lásky projevené v Kristu, který nás posvěcuje tím, že nás

miluje v naší bídě a zachraňuje nás z ní. Díky němu jsme stále jedno tělo, říká svatý Pavel, v němž je Ježíš hlavou a my údy (srov. 1 Kor 12,12). Tento obraz Kristova těla a obraz těla vůbec nám okamžitě umožní pochopit, co to znamená být navzájem spojeni ve společenství. Poslechněme si, co říká svatý Pavel: „Trpí-li jeden úd,“ píše svatý Pavel, „trpí všechny údy spolu s ním; a je-li jeden úd poctěn, radují se s ním všechny údy. Vy jste tělo Kristovo a každý podle svého podílu jeho údy.“ (1 Kor 12,26-27) Jak říká Pavel: všichni jsme jedno tělo, všichni jsme spojeni vírou, křtem... Všichni jsme ve společenství: spojeni ve společenství s Ježíšem Kristem. A to je společenství svatých.

Draží bratři a sestry, radost a smutek, které se týkají mého života, se týkají všech,

stejně jako radost a smutek, které se týkají života bratra a sestry vedle nás, se týkají i mě. Nemohu být lhostejný k ostatním, protože všichni jsme v jednom těle, ve společenství. V tomto smyslu i hřích jednotlivého člověka vždy ovlivňuje všechny a láska každého jednotlivého člověka ovlivňuje všechny. Na základě společenství svatých, tohoto spojení, je každý člen církve hlubokým způsobem vázán ke mně: ale teď neříkám ke mně, protože jsem papež; ke každému z nás je vázán, jsme vázání a spojeni hlubokým způsobem, a toto pouto je tak silné, že ho nemůže přerušit ani smrt. Společenství svatých se totiž netýká jen bratří a sester, kteří jsou v tomto dějinném okamžiku vedle mě nebo kteří v tomto dějinném okamžiku žijí, ale týká se také těch, kteří ukončili svou cestu, svou pozemskou pouť a překročili práh smrti. I oni jsou s námi ve společenství. Přemýšlejme, drazí bratři a sestry: v Kristu nás nikdo nikdy nemůže skutečně oddělit od těch, které milujeme, protože toto pouto je poutem existenčním, pevným poutem, které je v naší přirozenosti; mění se pouze způsob, jakým jsme s každým z nich spolu, ale nic a nikdo nemůže toto pouto přerušit. [...]

V tomto smyslu vztah přátelství, který mohu navázat s bratrem nebo sestrou vedle sebe, mohu navázat i s bratrem nebo sestrou v nebi. Svatí jsou přátelé, s nimiž velmi často navazujeme přátelské vztahy. To, co nazýváme oddaností ke světci – jsem velmi oddán tomuto světci, této světci – to, co nazýváme oddaností, je ve skutečnosti způsob vyjádření lásky založený právě na tomto poutu, které nás spojuje. Také v běžném životě můžeme říci: „Ale ten člověk je tak zbožně oddán svým starým rodičům.“ Ne, je to způsob lásky, výraz lásky. A všichni víme, že se vždy můžeme obrátit na přítele, zejména když se ocitneme v nesnázích a potřebujeme pomoc. A v nebi máme přátele. Všichni potřebujeme přátele, všichni potřebujeme smysluplné vztahy, které nám pomohou projít životem. I Ježíš měl své přátele a obracel se na ně v rozhodujících okamžicích své lidské zkušenosti. V dějinách církve je několik konstant, které provázejí společenství věřících: především velká náklonnost a velmi silné pouto, které církev vždy cítila k Marii, Matce Boží a naší Matce. Ale také zvláštní úcta a ná-

ORELSKÁ POUŤ NA SVATOU HORU V SOBOTU 28. KVĚTNA 2022

Program: 10.00 hod. – poutní procesí od kostela sv. Jakuba, nám. T. G. Masaryka v centru Příbrami • 11.30 hod. – slavná asistovaná mše svatá podle misálu z r. 1962 na Svaté Hoře • 15.00 hod. – pobožnost křížové cesty v ambitech, svátostné požehnání v bazilice.

Pořadatel: Orel župa Svatováclavská: zupa.svatovaclavska@orel.cz

• <http://orel-zsv.g6.cz/akce.pdf> • <https://svata-hora.cz/udalost/orelska-pout>

Vzal si ji zmrtvýchvstalý Pán

Ula se narodila 20. září 1997 a odešla z tohoto světa 18. září 2013. Byla plná radosti, vtipná, byla duší společenství. Ráda se pomazlila, říkala něžná slůvka, ale dokázala také projevovat emoce vzteku a vzdoru.

klonnost, kterou propůjčila svatému Josefovi. Vždyť Bůh mu svěřuje to nejceněnější, co má: svého Syna Ježíše a Pannu Marii. Díky společenství svatých vždy cítíme, že jsou nám blízcí svatí muži a ženy, kteří jsou našimi patrony, například kvůli jménu, které nosíme, kvůli kostelu, ke kterému patříme, kvůli místu, kde žijeme, a tak dále, dokonce i kvůli osobní zbožnosti. A to je důvěra, která nás musí vždy povzbuzovat, když se k nim obracíme v rozhodujících okamžicích svého života. Není to magie, není to pověra, oddanost svatým; je to prostě rozhovor s bratrem, sestrou, kteří jsou před Bohem, kteří vedli spravedlivý život, svatý život, vzorný život a nyní jsou před Bohem. Mluvim s tímto bratrem, s touto sestrou a prosím je o přímluvu za potřeby, které mám.

Právě proto bych rád zakončil tuto katechezi modlitbou ke svatému Josefovi, ke které mám zvláštní vztah a kterou recituji každý den už více než 40 let. Je to modlitba, kterou jsem našel v modlitební knížce Sester Ježíše a Marie z konce 17. století. Je velmi krásná, ale více než modlitba je to výzva tomuto příteli, tomuto otci, tomuto našemu ochránci, kterým je svatý Josef. Bylo by hezké, kdybyste se tuto modlitbu naučili a opakovali ji. Přečtu ji:

„Slavný patriarcho svatý Josefe, jehož moc umí učinit nemožné věci možnými, přijď mi na pomoc v těchto chvílích úzkosti a těžkosti. Vezmi pod svou ochranu ty vážné a obtížné situace, které ti svěřuji, aby měly šťastné řešení. Můj milovaný Otče, veškerou svou důvěru vkládám do tebe. Ať se neříká, že jsem tě vzýval nadarmo, a protože s Ježíšem a Marií můžeš všechno, ukaž mi, že tvá dobrota je stejně velká jako tvá moc.“

Svěřuji se touto modlitbou svatému Josefovi každý den už více než 40 let: je to stará modlitba. Amen.

*Přeložil Petr Vacík,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V italštině slovo *comunione* označuje *společenství i přijímání*. [pozn. překl.]

Ve škole byla Ula výbornou žákyní, což dokládají její vysvědčení a diplomy. Společně se sestrou Magdou se účastnily společenství Hnutí Světlo-Život v naší farnosti. Vlastně v něm dozrávaly ve víře a zažívaly lásku a přítomnost Boha. Kdysi bych tvrdila, že dcery jsem vychovala já a moji nejbližší. Dnes vím, že našim skutečným a jediným Otcem je Bůh, kterému děkuji za výchovu a péči o nás.

O Ulině nemoci – lymfoblastické leukémii jsme se dozvěděli 21. ledna 2013. Prožili jsme období otázek. Ptali jsme se: „Proč? Přece jsme všichni Bohu tak blízko.“ To je nemožné! Objevila se vysvětlení: „Je to taková zkouška – zážitek, kterým musíme projít.“ Ula to snášela asi nejlíp. To ona sama nás uklidňovala, abychom Pánu Bohu důvěřovali. Říkala, že někdy musíme zažívat utrpení; že se tehdy učíme pokoře a trpělivosti. Ula napsala ve svém svědectví, že samotná nemoc nebyla tak strašná, ale hrozné bylo její dlouhodobé, nebezpečné a obtížné léčení.

Pamatuji si, že prvním krokem v nemocniční izolační místnosti bylo odezdání se Bohu. Rozhodli jsme se modlit *Pompejskou nověnu* a zároveň jsme všichni prosili o modlitbu za Ulino uzdravení. Léčba steroidy způsobovala bolesti kostí, páteře. Viděla jsem utrpení v Uliných očích, ale neuronila ani slzičku. Snášela to trpělivě. Jednou mě poprosila, abych se u ní stále modlila *Zdrávas, Maria*, to ji uklidňovalo a zmírňovalo bolest. Doufali jsme, že bude líp a že se Ula uzdraví, jen musí trpělivě vytrvat v léčbě. Všechny svátky se nám podařilo prožívat doma. To byly tehdy dvojnásobné svátky, poněvadž jsme se radovali z toho, že můžeme být všichni spolu. Žel, na oddělení dětské onkologie mohli s Ulou pobývat jenom nejbližší a vždy jen jeden, kvůli její slabé imunitě.

Den po Božím Těle jsme se dozvěděli, že nemoc nepolevila; tehdy lékaři rozhodli o transplantaci kostní dřeně. Společně s Ulou jsme rozvažovali, co nám tím

chce Bůh říci. Nepřestávali jsme v modlitbách. Ula se nevzdávala, ačkoliv trpěla. S velkým zájmem využívala spolupráce s učiteli a možnosti dál studovat, rozhodla se učit francouzsky. Zdokonalovala se ve hře na kytaru, zpívala, když byla doma, hrála na klávesách. Rozhodla se neztrácet čas, kterého během nemoci měla hodně, ale zároveň tak málo: někdy jí chemoterapie vzala i sílu k rozhovoru.

Ula, rok 2012

Ula nacházela ukonejšení v Bohu. Ráda si popovídala s kněžimi, žila ze svátosti – zpovědi a svatého přijímání. Toho roku přijali Ulini vrstevníci svátost bířmování. Ula se žel nemohla na této události podílet spolu s nimi. Kněz Marek, nemocniční kaplan, řekl, že ve výjimečných situacích je možné se souhlasem a povolením biskupa tuto svátost udělit v nemocnici. Ula to nechtěla odkládat na další roky. Řekla, že Ježíš přítomný v každé svátosti uzdravuje mocí své lásky. Duchovně všechny, kteří ho s vírou přijímají, a tělesně jenom ty, pro které to bude poslední etapa jejich dozrávání do nebe.

Bířmování proběhlo za účasti nejbližší rodiny v nemocniční kapli. Ula přijala jméno svaté Veroniky. Během své nemoci třikrát obdržela svátost pomazání nemocných. Když jsem jednou začala modlitbu prosbou o Ulino uzdravení, moje dcera řekla: „Mami, pros Boha, abych byla uzdravená podle jeho vůle. Protože Bůh mě může uzdravit, ale to on naplánoval celý můj život a může mít pro mě jiný plán. Jestli odmítnu jeho vůli, budu jistě víc trpět, nebo se dostanu na špatnou cestu.“ Řekla, že Bůh ji zná nejlíp a ví, co pro ni bude dobré, a pokud ji bude chtít vzít k sobě, nic to nezmění a my mu musíme důvěřovat. Děkovali jsme za každý den jejího života na zemi. Jednoho dne byla Ula nějaká ztrápená. Zeptala jsem se: „Co se stalo?“ Odpověděla, že nic, ale že by potřebovala svátost smíření. Řekla jsem jí tenkrát, že jak tu leží, na nemocničním lůžku, jistě nehřešila. Odpověděla mi otázkou: „A ty snad, maminko, když tě někdo nebo něco naštvě, necitíš v srdci zlost?“ A pochopila jsem, že z takových hříchů se zpovídám jenom při všeobecné zpovědi, ale zřídka kdy ve zpovědnici. Až do té doby jsem neuměla pochopit povahu nejmenšího hříchu. Ula mě naučila přiblížit se k Bohu a učit se od něho lásce. Na izolačce jsme spolu četly Písmo svaté. Jednoho dne v něm Ula začala podtrhávat určité úryvky. Zvedla jsem tehdy hlas: „Co to děláš? Umazalas Písmo svaté!“ Tu mi Ula s úsměvem na tváři odpověděla: „Můj Bůh, a budu s ním mluvit, jak budu chtít!“ Měla pravdu. Bůh k nám často mluvil skrze živé slovo. Od té doby jsem sama začala v Písmu svatém označovat úryvky, které probouzely mé srdce.

Když se nový útok Uliny nemoci opakoval po každé chemoterapii, informovali nás lékaři o nemožnosti další léčby. Potvrzovali, že je to konec a že se blíží smrt. Poslední chemoterapie už mohla Ulu za-

Ula (vlevo) s maminkou a se sestrou

Ula snášela nemoc velmi vytrvale. Uklidňovala nás, abychom důvěřovali Pánu Bohu.

bit – byla již oteká z té nemoci. Nemohla polykat sliny. Po chemoterapii Ula začala polykat a pít vodu. Označovala jsem to za Boží působení. Den po dni se cítila lépe. Všechno ukazovalo na to, že bude zdravá. Tehdy nám – celé rodině – dovolili pobývat s Ulou, být s ní ještě celý měsíc. Její přání zapsané v svědectví – že by dala všechno, aby mohla pobývat společně se svými nejbližšími, se splnilo. Žel, objevila se další věc, a sice že zhoubné buňky ožily.

Bůh na naši rodinu vylil milost víry a lásky. Byli jsme přesvědčeni, že chce Ulu uzdravit ke své chvále. Když se Ula vracela domů, ptala se, zda by teď mohla jet do kostela v Sokółce a pomodlit se na místě, kde se v roce 2008 stal eucharistický zázrak. Část konsekrované Hostie se tehdy změnila v kousek lidského srdečního svalu, přičemž – jak potvrdili experti – srdce velmi trpí a je ve stavu blízkém mrtvici. Pán Ježíš ukázal toto zázračné znamení, aby nám objasnil, že on je skutečně přítomný v Eucharistii. Hned po Ulině návratu domů jsme podle jejího přání jeli do Sokółky. Tam nám oznámila, že jí Pán Ježíš řekl, že bude trpět už jenom trochu. A tak to bylo. V sobotu jsme jeli do nemocnice, aby jí vyměnili krev, a večer jsme zašli k našemu otci proboštovi převzít karmelitánský škapulíř. V neděli Ulu navštívili dobrovolníci

z nadace „Pomoz jim“ – to bylo radosti při hře s kalambúry! Tehdy jsem ji naposledy viděla tak rozveselenou. V pondělí plná víry a úsměvu řekla, že ví, kdy ji Ježíš uzdraví – jak ona umře, tak on ji vzkřísí. Tolik v ní bylo víry...

V úterý 17. září 2013 ráno přijeli lékař, ošetřovatelky a kněz z hospice. Ula se ten den cítila velmi slabá a zůstala na lůžku. Večer měla silné bolesti hlavy. U domu se sešlo hodně lidí; modlili se růženec. My v domě jsme také bděli při modlitbě. Ula prosila, abychom se znovu modlili *Zdravas, Maria* – zdůrazňovala, že tato modlitba ztišuje její bolesti. Otec Kamil, který byl toho dne s námi, sloužil Eucharistii při Ulině lůžku. Tehdy naposledy přijala Ula svaté přijímání a bolesti přestaly. K ránu, ve středu 18. září 2013, počal Ulin dech slábnout. Zavolali jsme kněze a sami setrvali v modlitbách. Toho dne bděli u Uly čtyři kněží, ošetřovatelka, lékař a nejbližší. Modlili jsme se *Pompejskou nověnu a korunku k Božímu milosrdenství*. Tehdy se můj muž Krzys – Ulin táta – začal modlit a vysvětloval jí, že ji má hrozně rád a že je jenom jejím pozemským otcem, že jejím opravdovým Tátou je Bůh a že teď musí jít s ním. Po té modlitbě odevzdání jsem zapálila hromniční svíci a kněz z hospice se začal modlit *litanie ke všem svatým*. Při poslední invokaci litanie Ulin dech ztichl – odešla se všemi svatými; kněz z hospice přečetl kapitolu z Písma svatého z 18. září 2013, z Knihy moudrosti 4,7–15 – paradox předčasně smrti. Vzal si ji zmrtevýchvstalý Pán. V ten den, kdy Ula odešla, byla památka svatého Stanislava Kostky – patrona dětí a mládeže. Tato fakta nám ujasnila, že Bůh byl, je a bude s námi po celý čas. Ula v to věřila nejvíc a nikdy nás nechtěla obtěžovat svou nemocí, utrpením. Bůh nás obdaroval láskou ve chvíli smrti naší dcery. Ta láska v nás trvá dodnes a určitě částečně představuje splněné Ulino přání, je výsledkem její víry. Bůh nám vzal bolest, smutek, trápení, daroval nám radost a zajistil, že i když Ula zemřela, žije v plnosti štěstí s Bohem. I když se nám po Ule stýská, setráváme pevně ve víře, že ji zanedlouho uvidíme. Dnes děkuji Bohu, že nám daroval tak skvělé a jemu oddané dítě.

*Malgorzata, máma Uly
Z Miłujcie się! 2/2015 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Stará Boleslav – k nejhlubším kořenům

Kořeny spojují rostliny se zemí a člověka s jeho minulostí. V žádném z těchto případů nesmí být zpřetrhány. Stane-li se tak, dojde k nenávratné ztrátě. Rostliny přijdou o svůj život, lidé zase o identitu a smysl svého vývoje. Proto je nutné vracet se k historii, snažit se ji poznat a chápat jako nedílnou součást nás samotných.

Stará Boleslav

Kde jinde najít ty nejhlubší kořeny, než na nejstarším mariánském poutním místě v naší republice. A zároveň tam, kde se odehrály jedny z nejdůležitějších dějinných událostí.

Dvojměstí Brandýs nad Labem-Stará Boleslav, takto spojené od roku 1960, se nachází v okrese Praha-východ. Co se týče samotné Staré Boleslavi, má zde domov přes 5 000 obyvatel a pozoruhodné je především její historické jádro.

V něm dominují dvě významné církevní stavby, které jednak nedílně utvářejí ráz samotného města, a jednak představují cíle slavných křesťanských poutí. Jsou to baziliky sv. Václava a Nanebevzetí Panny Marie. Obě se vztahují ke sv. Václavovi, respektive jeho mučednické smrti, již netřeba blíže připomínat.

Nejprve si představme starší svatostánek. Trojlodní bazilika sv. Václava stojí právě tam, kde byl patron naší země v 10. století zavražděn. Stalo se tak na prahu původního kostelíka, tehdy zasvěceného sv. Kosmovi a Damiánovi.

Od této neblahé události pak uplynulo zhruba sto let, když kníže Břetislav I. vy-

táhl na válečnou výpravu do Polska. Jako pokání za konflikt mu bylo uloženo, aby založil kostel na místě skonu sv. Václava. Břetislav I. tento úkol přijal. Svatostánek, vysvěcený v roce 1046, se současně stal místem pro uložení ostatků sv. Vojtěcha přivezených z polského tažení.

Posvátný předmět

Na začátku druhé baziliky byl kovový reliéfový obrázek s Pannou Marií s malým Kristem v náručí, později vstupující ve známost jako Palladium země české.

K jeho vzniku se vážou dvě legendy. Podle jedné ho dostala sv. Ludmila od sv. Metoděje při svém křtu. Druhá pak vypráví, že babička sv. Václava po svém křtu dala sv. Metodějovi všechny předměty, jimiž dříve uctívala pohanské bůžky, a on je nechal zničit a udělat z nich předměty křesťanské. A spolu s nimi i zmiňovaný reliéf.

Ten byl následně uctíván na hradě Tetín a poté, co sv. Ludmila zemřela rukou vrahů, zdědil jej v mariánské účtě vychovanému vnuk Václav.

V této souvislosti se traduje, že posvátný předmět nosil stále u sebe a měl ho mít i při své smrti. Mučedníka doprová-

Pohled z brány na baziliku sv. Václava a kostel sv. Klementa. Zaniklý kostel neznámého zasvěcení je za branou vlevo, jeho poloha je vyznačena ve dlažbě náměstí.

zel jeho věrný služebník Podiven (později blahoslavený), který ale reliéf sejmul ze světceva krku a utekl s ním pryč z města.

Vrahové ho začali pronásledovat, aby proti nim nemohl svědčit. Nakonec ho dostihli a zabili, on nicméně alespoň zachránil obrázek, který předtím zahrabal na vršku za Boleslaví. Předmět zde pak zůstal dalších zhruba 250 let.

Tehdy se psal letopočet 1160. Místo, kde byl reliéf ukryt, sloužilo jako poličko a patřilo jistému rolníkovi. Jednoho dne zde oral a jeho volí najednou zůstali stát. Až po dalším pobízení se znovu dali do pohybu, když ale pluh rozryl zemi, muž spatřil lesklý kovový předmět.

Odnesl si ho domů, jenže odtud zmizel a byl nalezen na místě vyorání. To se opakovalo ještě dvakrát, až se muž svěřil řeholníkům staroboleslavské kapituly. Ti vyobrazení Matky Boží a jejího Syna odnesli do kostela sv. Václava. Ovšem předmět mizel i z chrámu a nadále se objevoval na vršku za Boleslaví. K tomu se uvádí i několik zázraků, a tak není divu, že události byly brány jako dostatečný důvod pro vystavění nové kaple.

Mariánské náměstí s kostelem Nanebevzetí Panny Marie

Kostel Nanebevzetí Panny Marie

Kapli na místě objevení reliéfu nechal vystavět kapitula sv. Kosmy a Damiána. Později byla rozšířena na kostelík zasvěcený Panně Marii a sv. Jiří a nutno podotknout, že k přestavbám docházelo i nadále. Přitom zde byl napsán výrazný kus dějin – jak nového svatostánku, tak samotného Palladia.

Husitské války pro katolické kostely nepřinášely nic dobrého. Plenění vojsk se nevyhnulo ani Staré Boleslavi, přičemž se stala smutná událost, kdy byl reliéf s Matkou Boží odcizen. Uvádí se, že došlo k jeho poničení, nebo dokonce roztavení a následně rekonstrukci neznámým umělcem. Přesné informace ale známy nejsou.

Další důležitý okamžik dějin se zde udál v roce 1609, kdy sem putovala jedna z nejslavnějších poutí. Císař Rudolf II. totiž vydal *Majestát*, dávající náboženskou svobodu i protestantům, a procesí se uskutečnilo především kvůli demonstraci Staré Boleslavi coby mariánského poutního místa.

V tomto významném roce jezuité působící ve Staré Boleslavi reliéf prohlásili za Palladium země české – záštitný předmět, u kterého si katolíci mohou vyprošovat zachování víry. Umístěn byl v kostele Panny Marie.

Svatostánek ovšem nedostačoval náporu poutníků, jejichž počet významem poutního místa a zejména Palladia nadále rostl.

Vše pak vyvrcholilo, když Rudolfa II. na českém trůně vystřídal bratr Matyáš. Manželka nového vládce Anna Tyrolská platila za velkou ctitelku Panny Marie a pochopitelně i Staré Boleslavi. A právě ona spolu s významnými českými šlechtici začala iniciovat vybudování zdejšího monumentálního chrámu.

Se stavbou na místě původního kostelíka Panny Marie se začalo roku 1617. Návrhy vypracoval architekt Giovanni Maria Filippi. Jednalo se o velkou událost, nicméně probíhající v nelehké době. Brzy do osudu vznikajícího chrámu i do osudu Palladia totiž promluvila třicetiletá válka.

Výkupné

Již roku 1618 se práce na chrámu zastavily. Jednak v souvislosti se stavov-

Románský kostel sv. Klementa (Klimenta) stojí v těsném sousedství baziliky sv. Václava. Je to nejstarší stojící budova ve Staré Boleslavi, která se dochovala do našich dob v takřka nezměněné podobě, a náleží k nejstarším chrámovým stavbám v českých zemích vůbec.

ským povstáním a také kvůli smrti královny Anny. Znovu se začalo o dva roky později a roku 1623 došlo k dokončení hlavní lodi.

Válečné konflikty ale přinesly své. Nejprve v podobě saských vojáků, kteří Starou Boleslav plenili v únoru 1632. Ukradli zde mnoho cenností a žel také Palladium. Odvezli je do Prahy a odevzdali plukovníku Vavřinci Hoffkirkovi, velkému nepříteli Panny Marie. Ten si příležitost k potupě Bohorodičky nenechal ujít a posvátný předmět hřebem přibil pod šibenici na Staroměstském náměstí.

*Via Sancta – Svatá cesta z Prahy do Staré Boleslavi.
Kaple č. 1, Staroboleslavská*

Reliéf však zničen nebyl. Odvezli jej do Lipska, odkud za něj bylo požadováno výkupné. A to nemalé. Česká strana za něj o šest let později zaplatila sto tisíc zlatých. Díky tomu se tedy Palladium 12. září 1638 slavnostně vrátilo do Staré Boleslavi.

Jenže dobrý konec trval krátce. Již v roce příštím se město stalo terčem švédských vojáků. Kostely sv. Václava i Nanebevzetí Panny Marie opět doznaly poničení a vyloupení, Palladium ale naštěstí bylo zachráněno: konkrétně děkanem kapituly sv. Kosmy a Damiána, P. Jiřím Bilkem.

Ten posvátný předmět předal Benigně Kateřině z Lobkowicz, která jej převzala do Vídně. Zde zůstalo Palladium dlouhou dobu, a to i přesto, že švédská vojska z Boleslavi již odtáhla.

K navracení došlo roku 1646. V měsíci srpnu v této souvislosti proběhla velkolepá slavnost. Z každého kostela v Praze vyšel průvod směřující k chrámu sv. Víta a odtud se pak celé procesí vypravilo do Staré Boleslavi – s reliéfem Panny Marie v čele.

Ovšem i nadále u Palladia vidíme, že ne vše trvá napořád, zvláště ne šťastné události. Ještě jednou bylo vyhnáno ze svého staroboleslavského domova. A to už roku 1648, kdy jej do rukou dostali znovu Švédové. Velitel švédských vojsk, budoucí král Karel Gustav, ale vyslyšel rady princezny Brigity z Lobkowicz a Palladium v rámci dojednávání Vestfálského míru poslal do Vídně jako dar císařskému páru. Do baziliky Nanebevzetí Panny Marie se vrátilo v září 1650. Při této příležitosti sem putovala slavná pouť.

Palladium potom už nikdy neopustilo Čechy, nicméně kolem něho bylo rušno i nadále. Například 22. ledna 1883 a 3. března o rok později se mu připisovala záře, která vycházela od kostela Nanebevzetí Panny Marie. Velkou pozornost pak pochopitelně zaznamenalo roku 1918 při založení Československa. Významnou událostí roku 1929 bylo tisícileté výročí smrti sv. Václava.

K Palladiu se naše vlast upínala i v dobách ohrožení, kdy se schylovalo k nadvládě fašismu. Roku 1938 tak byla mimořádná příležitost oslavit nejen 300. výročí návratu posvátného předmětu po uloupení od Sasů, ale také připomenout semknutost našeho národa. Nutné je pak dodat,

že po obsazení naší země byl reliéf spolu s dalšími cennostmi uschován – údajně zazděn na neznámém místě.

Do svého domova se vrátil po skončení války. Na konci června 1945 se k této příležitosti konala další slavná pouť. Palladium bylo vystavováno v hlavních pražských kostelích, kde se sloužily děkonné bohoslužby.

V 50. letech minulého století ho Státní bezpečnost ukryla v trezorech Státní banky československé. Nicméně kardinál František Tomášek a biskup Jan Lebeda se v roce 1968 zasloužili, aby znovu patřilo církvi. A v roce příštím je zpátky uvítala Stará Boleslav.

Roku 2009 bylo orámováno tropickým dřevem, které obalil stříbrný plech. Celý obraz pak uctil papež Benedikt XVI. při své návštěvě České republiky. O pět let později byl posvátný předmět obohacen o nové korunky a 8. července 2015 zařazen k národním kulturním památkám. Svým významem je kladen na úroveň korunovačních klenotů.

Via Sancta

Stará Boleslav představuje jedno z nejdůležitějších poutních míst u nás. Z toho pak logicky plyne velikost poutí, které se sem ubírají. Ať z historické úcty k nim samotným, nebo ke sv. Václavovi.

Do Staré Boleslavi může poutník přicházet i poutní cestou nazvanou *Via Sancta*. Vznikla v druhé polovině 17. století, v dobách zde historicky označovaných za jedny z nejslavnějších – už jen proto, že vystřídalý válečné konflikty.

Její historie však sahá hlouběji a navazuje na poutní cestu dřívější. Ta vznikla již v 10. století a jmenovitě se pochopitelně vztahovala ke sv. Václavovi. Jejím absolvováním poutníci uctívali jeho památku a připomínali si událost, kdy bylo tělo mrtvého světce převáženo ze Staré Boleslavi do Prahy, na Pražský hrad, do rotundy sv. Víta.

Svatováclavské poutě nicméně směřovaly opačným směrem, z Prahy do Staré Boleslavi, přičemž zároveň kopirovaly cestu sv. Václava před jeho smrtí.

Později byla poutníky, kteří koncem 16. století začali poutím dávat spíše mariánský význam, využívána jiná trasa: *Via Sancta*, neboli *Svatá cesta*, na které v již zmíněné druhé polovině 17. století přiby-

Palladium země české

lo 44 kaplí. Jejich vznik podnítili jezuité, jmenovitě především P. Jan Tanner.

Každá kaplička – do dnešní doby se jich dochovala méně než polovina – připomínala Pannu Marii a sv. Václava. Výjevem, pojmenováním i zasvěcením odkazovala na některé z našich mariánských poutních míst.

Ze stále stojících si zmiňme například tu ke cti Panny Marie Kájovské, dále Nicovské, Panny Marie z kostela sv. Jakuba Většího na Starém Městě, Madony Loretánské z Řimova anebo Madony Vyšehradské. Nedochované zase kupříkladu připomínaly poutní místa Chlumeck v Luži, Svatou Horu nebo Hradčany, dále Kutnou Horu nebo Pannu Marii z plzeňské katedrály sv. Bartoloměje.

Jak k Panně Marii, tak ke sv. Václavovi se v dřívějších dobách vztahovaly i texty, které doplňovaly výzdobu staveb. Například na cestu naše předky v Karlíně, za Poříčskou bránou, uváděla Staroboleslavská kaple a dva nápisy. Na základě toho mariánského si poutníci mohli vyprosit odpuštění svých hříchů a Boží milost, aby byli ochráněni před těžkými hříchy. Textem druhým se zase utíkali k patronu naší země, ať jim skrze svoji příkladnou úctu k Bohorodičce vyprosí, aby ji také dokázali svatě milovat a ctít.

Svatováclavská pouť

Ať už budeme do Staré Boleslavi putovat po *Svaté cestě* a míjet při ní dochované kaple, anebo se sem vydáme trasou jinou, mějme na paměti, že pro naši pouť máme několik mimořádných svátků a slavností. Dne 15. srpna a poté v neděli nejbližší tomuto datu se zde koná pouť ke cti Nane-

bevzetí Panny Marie. Tato tradice je zde zachovávána po staletí.

Stejně jako v dalekých dějinách můžeme hledat kořeny té nejslavnější poutní slavnosti, Národní svatováclavské pouti. Ke cti sv. Václava se do staré Boleslavi procesí pochopitelně pořádala v hluboké minulosti, nicméně toto oficiální pojmenování známe od roku 2003.

Slavnost je dvoudenní a koná se v obou staroboleslavských bazilikách. Večer před slavností sv. Václava jsou do Staré Boleslavi převezeny ostatky světce. Po jejich přivítání následuje modlitba za národ, či koncert duchovní hudby.

Hlavní program se odehrává v den následující, 28. září. Rok 2021 byl výjimečný v tom, že po rocích rekonstrukci se hlavní mše svatá celebrowaná kardinálem uskutecnila ve znovuotevřené bazilice sv. Václava. V její kryptě návštěvníci také mohli vidět vzácné relikvie – meč sv. Václava a relikviářovou bustu.

Poutní mše svatá se tradičně uskutečňuje na Mariánském náměstí. Výjimečně byla tato bohoslužba sloužena v roce 2009 na Proboštské louce, při příležitosti návštěvy papeže Benedikta XVI. Přítomno bylo na 50 000 poutníků.

I to dokládá velikost poutního místa a odkazu, které v souvislosti se sv. Václavem a s Palladiem, jednou z nejvýznamnějších českých relikvií, představuje nejen pro duchovní život křesťanů, ale také pro historický odkaz celé naší země.

Neměly by to však být pouze velké svátky, co nás motivuje do Staré Boleslavi přicházet. Měli bychom sem putovat i mimo ně, se srdcem ztišeným. I tehdy můžeme plně pochopit, co nám místo spojující výraznou historií a duchovní svět přináší opravdu.

Může to být poznání našich nejhlubších kořenů. Ať těch, které nás vážou k výjimečným událostem našich dějin, nebo těch, které v osobě sv. Václava ukazují sílu křesťanské tradice české země. A i když se nám může zdát, že v současné době jsou tyto kořeny osekávány, zkusme chápat význam Palladia jako takového. Důležitého posvátného předmětu, který nám poskytuje nejen záštitu pro uchování naší víry, ale také pomyslnou schránku, kde je ona samotná uložena, a kde ji můžeme hledat. Kde máme křesťanskou víru uschovanou napořád.

Pondělí 25. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 4. díl: Opuštění **7:40** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **7:50** Výpravy do divočiny: K pramenům Amazonky **9:10** Missio magazin: Duben 2022 **9:30** Outdoor Films s Medou a Jiřím Přidalovými (79. díl): Jak aktivně prožít svůj život **10:55** Bosna a Hercegovina: Opomenutí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Setkání: Radovan Gaudyn – kaple sv. Wolfganga v Horní Krupce **13:00** Stopy ve sněhu **14:05** Nebojte se... **15:10** Kazachstán – Slib **16:00** V souvislostech **16:20** BG Styl: Třebovický koláč 2017 **16:45** Noční univerzita: Zdeněk Opatrný – Genové manipulace u rostlin ve vztahu k přírodě a víře **18:00** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **18:05** Příběhy Starého zákona: Daniel a Ivi **18:15** Fleret & Zuzana Šuláková na Mohelnickém dostavníku 2018 **18:45** Vezmi a čti: Duben 2022 [P] **19:00** Hledání skrytých svatých míst: Kréta Aegina **19:45** Přejeme si... **20:05** Ateliér užité modlitby [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Nebe nad hlavou [P] **21:40** Magazín Mary's Meals [P] **22:05** Něco navíc **23:15** Likvidace lepry **23:30** Kulatý stůl: Medici na ulici **0:50** Skleněná múza **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 5. díl: Slepá poslušnost **7:35** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **8:10** Dokořán: Se Zdeňkem Bergmanem **9:15** V souvislostech **9:35** Vitráže v kapli Ducha Svatého **9:55** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Budete mým lidem a já vaším Bohem **10:35** Poletuchy: Na skok do Hradce **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Peru – Osm sester **13:25** Muzikanti, hrajte **14:05** Flešbky – Godzone podcast **14:35** Jak potkávat svět (53. díl): S Jiřím Stivínem **16:00** Filipínské Rugby – hra o život **16:45** Klapka se Staňou Domanským **18:00** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **18:05** Animované biblické příběhy: Eliša **18:30** Příběhy Starého zákona: Královna Ester **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **19:10** Můj chrám: MUDr. Lumír Kantor, Ph.D., neonatolog a primář novorozeneckého oddělení v nemocnici v Olomouci, v chrámu sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc **19:25** Zpravodajské Noeviny: 26. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [P] **20:50** Putování po evropských kláštřích: Benediktinky Oosterhout **21:15** Na startu **21:40** Setkání: Jan Bartošek – klášter v Kostelním Vydří **21:55** Komorní koncert: Kostel sv. Šimona a Judy, Praha **23:05** Terra Santa News: 20. 4. 2022 **23:25** Irák- Ninivské pláně: Exodus **0:00** Biblická studna **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 6. díl: Tradice a tradicionalismus **7:35** V pohorách po horách: Magurka – Spišská Magura **7:45** Noční univerzita: Zdeněk Opatrný – Genové manipulace u rostlin ve vztahu k přírodě a víře **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Zpravodajské Noeviny: 26. 4. 2022 **10:25** Hledání skrytých svatých míst: Kréta Aegina **11:10** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Strýček Emu: Den Země **13:00** Colours 2015: Výběr z vystoupení kapel na Drive Stage **13:30** Nebe nad hlavou **13:45** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

14:05 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (158. díl): Česká lidová píseň **15:30** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **15:40** Zpravodajské Noeviny: 26. 4. 2022 **16:05** Ateliér užité modlitby **17:05** V Kristu zapusťte kořeny **18:00** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **18:05** Příběhy Starého zákona: Prorok Jonáš **18:15** Cvrlikání (89. díl): Ivo Cícvárek **19:25** Terra Santa News: 27. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DCM [L] **21:10** Putování po evropských kláštřích: Klarisky z Nijmegen **21:35** Vezmi a čti: Duben 2022 **21:55** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Když docházejí síly **22:50** Harfa Noemova: Leoš Janáček **23:15** Poletuchy: Na skok do kraje razoviteho **0:00** Generální audience papeže Františka **0:25** Dítě 31 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 7. díl: My, kteří chodíme do kostela **7:40** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok B a FINÁLE **8:35** Terra Santa News: 27. 4. 2022 **9:10** Víra do kapsy **9:30** Kulatý stůl: Medici na ulici **10:55** Zambie: Kazatelé na cestě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: Se Zdeňkem Bergmanem **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem: Robert Redman, misionář v Bangladéši [L] **14:40** K jádru věci: S Petrem Pithartem **15:45** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **16:00** Zpravodajské Noeviny: 26. 4. 2022 **16:25** Jak potkávat svět (37. díl): S Jiřím Černým **18:00** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **18:05** Příběhy Starého zákona: Spravedlivý Job [P] **18:15** Ovečky: 3. neděle velikonoční **18:40** Poletuchy: Na skok do Hradce **19:25** Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Letem jazzem: Ke kořenům jazzu **21:15** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Tomáš Hradílek [P] **21:30** Za obzorem: Robert Redman, misionář v Bangladéši **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Na úsvitu společných dějin **0:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2022 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 8. díl: Sůl země a světlo světa **7:35** Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2022 **7:55** Poutníci času: S Jiřím Sázelem **8:15** Pokojně umíráni: Paliativní péče ve eutanazie **8:50** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litavle **9:10** Bačkorám navzdory: Lubor jede na výlet **9:22** Magazín Mary's Meals **9:45** Setkání: MUDr. Vít Kaňkovský – křížová cesta u Mysliboře **9:55** ARTBITR – Kulturní magazín **10:05** Nebe nad hlavou **10:20** Ateliér užité modlitby **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Církev za oponou: Křesťanské hodnoty **13:05** Okolo houslí **13:25** Fleret & Zuzana Šuláková

na Mohelnickém dostavníku 2018 **14:05** Na pořadu rodina (11. díl): Když je duše nemocná... **15:10** Duch národa žije v písních **16:00** Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2022 **16:20** Dopisy z rovníku **17:00** Setkání: Olga Haláková – Bečov nad Teplou **17:05** Buon giorno s Františkem **18:00** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **18:05** Modrý medvídek **18:20** V pohorách po horách (6. díl): Radhošť **18:35** Cvrlikání (68. díl): Pětník **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Setkání mládeže 2022 [L] **21:30** Putování po evropských kláštřích: Redemptoristé z Wittem **22:00** Josef a jeho bratři **22:50** Poletuchy: Na skok do Hradce **23:35** Poutníci času: S Jindřichem Štreitem **0:00** Vezmi a čti: Duben 2022 **0:15** Nebojte se... **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 4. 2022

6:05 Na druhý pohled: 9. díl: Musíme tam všichni... **7:35** Kmochův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **8:00** Strýček Emu: Den Země **8:10** Animované biblické příběhy: Eliša **8:40** Ovečky: 3. neděle velikonoční **8:55** Sedmihlásky (29. díl): Když si já zazpívám; Nebojím sa jagára **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **9:40** Muzikál Judit **10:50** Flešbky – Godzone podcast [P] **11:20** Kaplani naděje: Anna Macková **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2022 **12:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Tomáš Hradílek **12:41** Vietnam **13:00** Národní pochod pro život a rodinu 2022: Živě z Klárova [L] **14:10** Pod lampou **16:15** Orkesta Mendoza na Folkových prázdninách **16:45** Setkání: Pavel Klíma – kostel Nejsvětější Trojice v Malšicích **16:55** Hledání skrytých svatých míst: Patmos [P] **18:00** Slovo na neděli: 3. neděle velikonoční [P] **18:20** Začátek konce jaderných zbraní **19:20** Tajemství skla **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films s Lukášem Jasenským: Makalu – Himaláje [P] **21:35** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **21:50** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury [P] **22:05** Bella **23:35** Jak roste chléb **0:00** Cvrlikání (65. díl): Jan Řepka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 1. 5. 2022

6:05 Na jedné lodi (1. díl) **7:05** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **7:45** Letem jazzem: Ke kořenům jazzu **9:10** Slovo na neděli: 3. neděle velikonoční **9:30** Peru – Osm sester **10:05** Poutníci času: S provazníkem Jindřichem Bedaněm [P] **10:30** Mše svatá z kostela sv. Jana Křtitele: Kroměříž [L] **11:45** Moudrost mnichů: Samostatnost **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **12:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:40** Muzikanti, hrajte **14:20** Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet – Když docházejí síly **15:20** Adopce srdce **16:00** Bella **17:30** V pohorách po horách: Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **17:40** ARTBITR – Kulturní magazín **18:00** Sedmihlásky: Z pulčinského kostelíčka, Já su od Lidečka [P] **18:05** Animované biblické příběhy: Daniel **18:30** Ovečky: 3. neděle velikonoční **18:50** Strýček Emu: Šatník [P] **19:00** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Tomáš Hradílek **19:45** Přejeme si... **20:05** Pouze společně – Překvapení papeže Františka [P] **21:00** Příběh růžence: Nyní i v hodinu smrti naší **22:20** Symfonický koncert, 2. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2021 **23:10** Buon giorno s Františkem **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Práce jako na kostele **0:25** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 4. o 14:00 hod.:

Kulmenie (Ježiš Nazaretský)

Za jedno z najdokonalejších filmových spracovaní evanjelií je pokladaný film Ježiš Nazaretský od režiséra Franca Zefirelliho. Čo sa ukrýva za úspechom tohto filmu a ako vznikol? Rozpráva Jozef Hal'ko.

Utorok 26. 4. o 17:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol sv. Andreja v Akko) – dokument

V tejto časti vás vezmeme do mestečka Akra alebo Akko a povieme si o jeho veľmi bohatej histórii. Prezrieme si kostol svätého Andreja, ktorý leží v historickom centre, a povieme si niečo aj o Melchitskej gréckokatolíckej cirkvi a jej dejinách.

Streda 27. 4. o 16:05 hod.: Madagaskar: Zjavenia Panny Márie v Anosivolakely (dokument)

Dokument rozpráva o Máriiných zjaveniach, ktoré posilňujú kresťanskú vieru zakorenenu na Madagaskare.

Štvrtok 28. 4. o 21:05 hod.:

vKontexte (Obrancovia viery)

Slovami kultového českého filmu, „rozomhl se nám tady takový

nešvar“. Množia sa nám samozvaní „obrancovia viery“, ktorí virálne po internete šíria senzácie a zasievajú podozrenia a nedôveru vo vedenie Cirkvi vrátane pápeža. O tom, čo skutočne ohrozuje našu vieru, Vás pozývam spoločne uvažovať v ďalšej časti relácie vKontexte s otcom Jurajom Vittekom.

Piatok 29. 4. o 20:35 hod.:

Dôkaz viery: Páter Pio (film)

U mladého novica v kapucínskom kláštore sa postupne začínajú objavovať stigmy. Prípad sa rozhodnú preskúmať a zveria ho významnej psychiatričke.

Sobota 30. 4. o 12:00 hod.:

Ďakovná púť za návštevu pápeža na Slovensku

Priamy prenos audiencie pre slovenských pútnikov u Svätého otca.

Nedeľa 1. 5. o 20:40 hod.:

Desať Božích

10 prikázani, 10 ľudí, 10 dielov minisérie príbehov ľudí o tom, že Boh je živý v životoch ľudí, a zároveň pozvánka pre divákov spoznať Boha iným spôsobom aj prostredníctvom ich osobného svedectva.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. DUBNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 4.		PO 25. 4.		ÚT 26. 4.		ST 27. 4.		ČT 28. 4.		PÁ 29. 4.		SO 30. 4.	
Antifona	471	527	1354	1499	518	582	518	582	518	582	1741	1961	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	1673	1893	518	582	518	582	518	582	1742	1961	518	582
Antifony	472	528	1682	1499	950	1062	965	1079	981	1097	1742	1962	1014	1132
Žalmy	813	914	813	914	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	514	577	1682	1500	523	588	526	591	529	595	1743	1962	536	602
Antifona k Zach. kantiku	515	578	1354	1500	523	588	526	592	530	595	1355	1507	1356	1508
Prosby	515	578	1683	1500	523	588	526	592	530	595	1744	1963	536	603
Závěrečná modlitba	515	578	1354	1501	524	589	527	592	530	596	1355	1507	1356	1508
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	476	532	1684	1501	524	589	527	593	530	596	1745	1964	537	604
Závěrečná modlitba	515	578	1354	1501	524	589	527	592	530	596	1355	1507	537	603
Nešpory:														
SO 23. 4.														
Hymnus	477	533	477	533	1685	1502	517	581	517	581	517	581	1746	1965
Antifony	478	534	478	534	1685	1503	960	1073	976	1091	992	1109	1747	1966
Žalmy	478	534	478	534	1678	1897	960	1073	976	1091	992	1109	1747	1966
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	1686	1503	525	590	528	593	531	597	1749	1968
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	1354	1504	525	590	528	594	532	598	1356	1507
Prosby	513	576	516	579	1686	1504	525	590	528	594	532	598	1750	1969
Záv. modlitba	515	578	515	578	1354	1501	524	589	527	592	1355	1505	1355	1507
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 24. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,12–16
 Ž 118(117),2–4,22–24,25–27a
 Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: Zj 1,9–11a,12–13,17–19
 Ev.: Jan 20,19–31

Pondělí 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b–14
 Ž 89(88),2–3,6–7,16–17
 Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 16,15–20

Úterý 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37
 Ž 93(92),1ab,1c–2,5
 Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděť se velebností. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,7b–15

Středa 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26
 Ž 34(33),2–3,4–5,6–7,8–9
 Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,16–21

Čtvrtek 28. 4. – nezávazná památka sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 5,27–33
 Ž 34(33),2+9,17–18,19–20
 Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 3,31–36

Pátek 29. 4. – svátek sv. Kateřiny Sienské

1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2
 Ž 103(102),1–2,3–4,8–9,13–14,17–18a
 Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 11,25–30

Sobota 30. 4. – nezávazná památka sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 6,1–7
 Ž 33(32),1–2,4–5,18–19
 Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Jan 6,16–21

CÍRKEVNÍ OTEC O KNĚŽSTVÍ

O KNĚŽSTVÍ

Svatý Jan Chrysostomos • Úvodní studie a komentář, překlad z řečtiny Jiří Pavlík • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká • Recenzenti Mgr. et Mgr. Markéta Dudziková, Ph.D., a Benedikt Mohelník OP, Th.D.

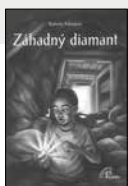
Jedno z neznámějších děl sv. Jana Chrysostoma, které však není snadné správně chápat a interpretovat. Literární žánr textu je složitý, okolnosti a postavy dialogu vyvolávají historické nejasnosti, autenticita zmiňovaných událostí je nejistá. Text je stylizován jako dialog dvou přátel, Jana a Basileia, v situaci, kdy mají oba být povýšeni do kněžské hodnosti. Rámec rozhovoru využívá Jan k tomu, aby představil vysoké hodnoty kněžské služby, vykreslil

moc a důstojnost kněžství, ale také jeho nároky a rizika. V průběhu debaty postupně popisuje, jaké kvality a jaké vzdělání člověka uschopňují k této službě, na co všechno musí nositel kněžství dbát, v čem se musí neustále zdokonalovat. Kněžství je pro Jana veřejným úřadem par excellence, jenž svou důležitostí převyšuje úřady světské i vojenské. A vzorem hodným napodobování je apoštol Pavel, který ztělesňuje obraz dokonalého kněze. Janův text patří k důležitým svědectvím toho, jak církev jeho doby pohlížela na kněžský úřad a jak se v dějinách církve postupně utvářelo pojetí církevní autority.

Krystal OP • Váz., 185x210 mm, 180 stran, 235 Kč

NEJEN PRO DĚTI

ZÁHADNÝ DIAMANT

Roberto Morgese • Z italského přeložila Helena Křenková • Revize překladu Kateřina Lachmanová • Ilustrace Kateřina Šišperová

Desetiletý Kito z Konga pracuje do úmoru v dole, kde se těží vzácná surovina, ze které se vyrábějí malé elektronické součástky, zejména do mobilů a notebooků. Když jednoho dne dojde k závalu, běží zpátky vyprostit svého mladšího bratra... a najde opravdický diamant! Záhy to však někdo z dospělých vyťuší a začne ho pronásledovat... Rád by vzácný nález donesl do bezpečí a zpeněžil, aby tak zajistil sobě i celé rodině lepší budoucnost. Podaří se mu to, nebo musí na své sny zapomenout? Napínavý příběh je sice vymyšlený, ale v mnohém pravdivý – vychází z reálných životních podmínek milionů dětí v Africe i jinde. Cílem autora je rozšířit naše srdce, nejen obzory; rád by učinil malé i velké čtenáře citlivější na dramatické skutečnosti za hranicemi našeho blahobytného světa.

Paulínky • Brož., 130x190 mm, 176 stran, 239 Kč

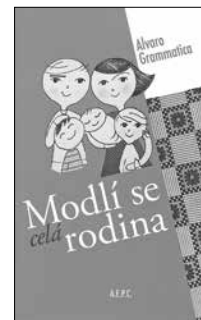
SPOLEČNĚ SE MODLÍME

MODLÍ SE CELÁ RODINA

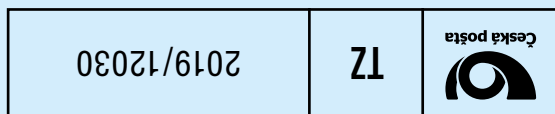
Alvaro Grammatica • Překlad z italského Koinonia Jan Křtitel • Předmluva Mons. Josef Žák

Modlitbu v rodině označuje papež František za primární prostředek k tomu, abychom se spojili před živým Pánem, děkovali mu za všechny dobré věci a přednesli mu prosby za potřeby své rodiny i svých blízkých. Tato knížka nabízí pro takovou příležitost sedm světél a z nich vyplývajících sedm skutků pro každého člena rodiny. Týdenní cestu společné rodinné modlitby provází slova Písma svatého, komentář, myšlenka církve a prosby.

*Koinonia Jan Křtitel
Brož., 105x170 mm, 72 stran, 110 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcebisksupstvi olomouckého č. j. 54/98 ord. Cirkveni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednavky@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registráční značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.